

Stenen voor een ransuil

Maarten 't Hart

Stenen voor een ransuil

GROTE *letter*

Uitgeverij De Arbeiderspers
Amsterdam · Antwerpen

Copyright © 1971 Maarten 't Hart

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van BV Uitgeverij De Arbeiderspers, Herengracht 370-372, 1016 CH Amsterdam. *No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from BV Uitgeverij De Arbeiderspers, Herengracht 370-372, 1016 CH Amsterdam.*

Oorspronkelijke omslag: Friso Henstra
Omslagontwerp grote letter editie: Kelvin Covalo

ISBN 978 90 295 7953 7 / NUR 301

www.arbeiderspers.nl

Inhoud

De hoge zwaluwen 9

Vluchten 81

De zomerslaap 113

De hoge zwaluwen

I

Hij merkte dat de man naar hem keek met één oog. Hij voelde zich onbehaaglijk onder de blik. Zou hij het ook onbehaaglijk gevonden hebben als de man met beide ogen had gekeken? Hij wist het niet. Het andere oog staarde naar de rails, waarover zo dadelijk de trein zou rijden. Hij keek voor zich uit, probeerde niet aan de man te denken. Zou de man scheel zijn? Aan die mogelijkheid had hij niet eerder gedacht. Misschien keek hij helemaal niet naar hem, maar was het schele oog toevallig op hem gericht. Hij keek voorzichtig op. Hij moest niets laten merken. Het oog was nog altijd op hem gericht. Terwijl de trein voorbijreed knipperde de man even met zijn oogleden.

De spoorbomen gingen omhoog. Hij bukte zich. Onder de nauwelijks geopende bomen rende hij weg. Eenmaal over de spoorbaan ging hij langzamer lopen. Hij stak de straat over. Midden op straat (of plein) was een soort bak, waarin planten stonden en één hoge boom. De bak had een witte rand, waarop je met moeite lopen kon. Hij was de blik al bijna vergeten. Hij stond aarzelend voor de rand. Het was hem verboden over de rand te lopen. Herhaaldelijk was hij gevallen en was er iets gescheurd. Toch deed hij het. Hij stapte op de witte rand. Zwaaiend met zijn armen liep hij erover. Zouden de mensen het zien? Hij kon goed zijn evenwicht bewaren en zou heus niet vallen.

Aan het eind gekomen bleef hij even staan, het afspringen uitstellend. Hij zuchtte, hij sprong. Had iemand het gezien? Hij keek om. Op de smalle brug over de haven stond de man. Hij kon zien dat de man glimlachte. Er was geen twijfel mogelijk: de man keek naar hem. Waarom? Hij kende de man niet, herinnerde zich niet hem ooit eerder te hebben gezien. Hij holde weg.

Toch bleef hij verderop stilstaan om achterom te kijken. Hij zag de man niet. Zou er iets gebeurd zijn met zijn kleren? Hij betastte zijn jas en zijn broek, maar kon niets vinden. Waarom had de man zo naar hem gekeken? Hij voelde zich onbehaaglijker dan zoëven. Wat was er te zien geweest? Hij liep verder, nijdig tegen een steentje schoppend. Zou hij het thuis vertellen? Beter niet doen. Wat kon hij vertellen? Een man keek naar me. Wat dan nog?

Het was niet de eerste blik van de man die hem op de volgende dagen zo onrustig deed zijn. Hij zou de blik spoedig zijn vergeten. Een dag later echter ontmoette hij de man opnieuw, nu op het marktplein, en weer was er dezelfde blik, die evengoed geen blik zijn kon omdat er maar één oog aan te pas kwam. Het andere oog keek nooit naar hem. De herhaling van het gebeurde op de volgende dagen nadat de blik voor de eerste maal verschenen was maakte hem steeds banger. Maar toen het een dag uitbleef, hij de man niet gezien had, niet 's morgens onderweg naar school, niet tussen de middag en ook laat in de middag niet toen hij naar huis holde in de al donker wordende straten, voelde hij het ontbreken van de blik opeens als een gemis. Hij realiseerde zich dat de man vriendelijk keek